

Domslut

Artikel 3 i rådets direktiv 85/337/EEG av den 27 juni 1985 om bedömning av inverkan på miljön av vissa offentliga och privata projekt, i dess lydelse enligt rådets direktiv 97/11/EG av den 3 mars 1997 och enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2003/35/EG av den 26 maj 2003 ska tolkas så, att en miljökonsekvensbedömning enligt denna artikel inte inbegriper en bedömning av det aktuella projektets inverkan på värdet på materiella tillgångar. Förmögenhetsskada, i den mån den utgör en direkt ekonomisk följd av ett offentligt eller privat projekts miljöpåverkan, omfattas emellertid av det skydds-syfte som eftersträvas med direktivet.

Det förhållandet att en miljökonsekvensbedömning inte har genomförts i strid med kraven i nämnda direktiv, ger i sig — enligt unionsrätten och med förbehåll för mindre restriktiva regler angående statens ansvar i nationell rätt — i princip inte en enskild en rätt till skadestånd för ren förmögenhetsskada som uppkommit på grund av en värdeminskning på hans eller hennes fastighet orsakad av nämnda projekts miljö-påverkan. Det ankommer emellertid på den nationella domstolen att pröva huruvida förutsättningarna för skadestånd enligt unionsrätten, i synnerhet förekomsten av ett direkt orsakssamband mellan det på-stådda åsidosättandet och de skador som vållats, är uppfyllda.

(¹) EUT C 319, 29.10.2011.

Domstolens dom (andra avdelningen) av den 14 mars 2013 (begäran om förhandsavgörande från Augstākās tiesas Senāts — Lettland) — Valsts ieņēmumu dienests mot Ablessio SIA

(Mål C-527/11) (¹)

(Mervärdesskatt — Direktiv 2006/112/EG — Artiklarna 213, 214 och 273 — Identifiering av beskattningsbara personer i mervärdesskattehänseende — Avslag på ansökan om registreringsnummer för mervärdesskatt med hänvisning till att den beskattningsbara personen saknar materiell, teknisk och finansiell förmåga att bedriva den uppgivna ekonomiska verksamheten — Lagenlighet — Bekämpning av skattebedrägeri — Proportionalitetsprincipen)

(2013/C 141/10)

Rättegångsspråk: lettiska

Hänskjutande domstol

Augstākās tiesas Senāts

Parter i målet vid den nationella domstolen

Sökande: Valsts ieņēmumu dienests

Svarande: Ablessio SIA

Saken

Begäran om förhandsavgörande — Augstākās tiesas Senāts — Tolkning av artikel 214 i rådets direktiv 2006/112/EG av den 28 november 2006 om ett gemensamt system för mervärdesskatt (EUT L 347, s. 1), jämförd med artikel 273 i samma direktiv — Nationell lagstiftning enligt vilken en beskattningsbar person kan nekas inskrivning i mervärdesskatteregistret om den beskattningsbara personen inte lämnar uppgifter eller lämnar felaktiga uppgifter om dess materiella, tekniska och finansiella förmåga att bedriva den uppgivna ekonomiska verksamheten — Avslag på en beskattningsbar persons ansökan om mervärdesskatteregistrering med motiveringen att förmåga att bedriva den uppgivna ekonomiska verksamheten saknas

Domslut

Artiklarna 213, 214 och 273 i rådets direktiv 2006/112/EG av den 28 november 2006 om ett gemensamt system för mervärdesskatt ska tolkas så, att de utgör hinder för att en medlemsstats skattemyndighet avslår ett bolags ansökan om registreringsnummer för mervärdesskatt, enbart med motiveringen att bolaget, enligt myndigheten, saknar materiell, teknisk och finansiell förmåga att bedriva den uppgivna ekonomiska verksamheten samt att ägaren till andelarna i bolaget flera gånger tidigare har tilldelats registreringsnummer för bolag som inte har bedrivit någon faktisk ekonomisk verksamhet och vilkas andelar har överlåtits strax efter det att det individuella registreringsnumret har erhållits, utan att skattemyndigheten i fråga med stöd av objektiva uppgifter har styrkt att det föreligger allvarliga indikationer på att det registreringsnummer för mervärdesskatt som tilldelas kommer att användas för skattebedrägeri. Det ankommer på den hänskjutande domstolen att bedöma huruvida skattemyndigheten har tillhandahållit allvarliga indikationer på att det föreligger en risk för skattebedrägeri i det nationella målet.

(¹) EUT C 6, 07.01.2012.

Domstolens dom (fjärde avdelningen) av den 14 mars 2013 (begäran om förhandsavgörande från Verwaltungsgericht Frankfurt (Oder) — Tyskland) — Agrargenossenschaft Neuzelle eG mot Landrat des Landkreises Oder-Spree

(Mål C-545/11) (¹)

(Gemensam jordbrukspolitik — Förordning (EG) nr 73/2009 — Artikel 7.1 och 7.2 — Modulering av direktstöden till jordbrukare — Ytterligare minskning av direktstöden — Giltighet — Principen om skydd för berättigade förväntningar — Icke-diskrimineringsprincipen)

(2013/C 141/11)

Rättegångsspråk: tyska

Hänskjutande domstol

Verwaltungsgericht Frankfurt (Oder)

Parter i målet vid den nationella domstolen

Klagande: Agrargenossenschaft Neuzelle eG

Motpart: Landrat des Landkreises Oder-Spree

Saken

Begäran om förhandsavgörande — Verwaltungsgericht Frankfurt (Oder) — Giltigheten av artikel 7.1 och 7.2 i rådets förordning (EG) nr 73/2009 av den 19 januari 2009 om upprättande av gemensamma bestämmelser för system för direktstöd för jordbrukare inom den gemensamma jordbrukspolitikerna och om upprättande av vissa stödsystem för jordbrukare, om ändring av förordningarna (EG) nr 1290/2005, (EG) nr 247/2006 och (EG) nr 378/2007 samt om upphävande av förordning (EG) nr 1782/2003 (EUT L 30, s. 16) — Större minskning av direktstöden för åren 2009–2012 än vad som föreskrivs i förordning (EG) nr 1782/2003 — Principen om skydd för berättigade förväntningar

Domslut

1. Det har inte vid prövningen av den första frågan — mot bakgrund av principen om skydd för berättigade förväntningar — framkommit några omständigheter som kan påverka giltigheten av artikel 7.1 i rådets förordning (EG) nr 73/2009 av den 19 januari 2009 om upprättande av gemensamma bestämmelser för system för direktstöd för jordbrukare inom den gemensamma jordbrukspolitikerna och om upprättande av vissa stödsystem för jordbrukare, om ändring av förordningarna (EG) nr 1290/2005, (EG) nr 247/2006 och (EG) nr 378/2007 samt om upphävande av förordning (EG) nr 1782/2003.
2. Det har inte vid prövningen av den andra frågan — mot bakgrund av icke-diskrimineringsprincipen — framkommit några omständigheter som kan påverka giltigheten av artikel 7.2 i förordning nr 73/2009.

(¹) EUT C 25, av den 28.01.2012.

Överklagande ingett den 8 juni 2012 av Zdeněk Altner av det beslut som tribunalen (sjätte avdelningen) meddelade den 23 mars 2012 i mål T-535/11, Altner mot kommissionen

(Mål C-289/12 P)

(2013/C 141/12)

Rättegångsspråk: tjeckiska

Parter

Klagande: Zdeněk Altner (ombud: advokaten J. Čapek)

Övrig part i målet: Europeiska kommissionen

Genom beslut meddelat den 7 mars 2013 har domstolen (tionde avdelningen) ogillat överklagandet och förpliktat Zdeněk Altner att ersätta rättegångskostnaderna.

Begäran om förhandsavgörande framställd av Wojewódzki Sąd Administracyjny w Łodzi (Polen) den 22 januari 2013 — Marcin Jagiełło mot Dyrektorowi Izby Skarbowej w Łodzi

(Mål C-33/13)

(2013/C 141/13)

Rättegångsspråk: polska

Hänskjutande domstol

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Łodzi

Parter i målet vid den nationella domstolen

Klagande: Marcin Jagiełło.

Motpart: Dyrektor Izby Skarbowej w Łodzi.

Tolkningsfrågor

1. Ska artikel 4.1 och 4.2 jämförd med artikel 5.1 i rådets sjätte direktiv av den 17 maj 1977 om harmonisering av medlemsstaternas lagstiftning rörande omsättningsskatter — Gemensamt system för mervärdesskatt: enhetlig beräkningsgrund (¹) tolkas så, att dessa utgör hinder mot att en försäljning, som en person genomför med en annan persons samtycke i denna andra persons namn för att hemlighålla sin egen ekonomiska verksamhet, ska anses utgöra en leverans av varor?
2. Ska artikel 17 i rådets sjätte direktiv av den 17 maj 1977 om harmonisering av medlemsstaternas lagstiftning rörande omsättningsskatter — Gemensamt system för mervärdesskatt: enhetlig beräkningsgrund tolkas så, att den utgör hinder mot att dra av ingående mervärdesskatt som har angetts på en faktura när denna utfärdats av en person som endast har ställt sitt namn till förfogande i samband med en av en annan person genomförd försäljning av varor, och det inte har bevisats att köparen kände till eller på grund av objektiva omständigheter kunde förutse att den transaktion som han var delaktig i hade samband med en brottslig handling eller andra oegentligheter som fakturautställaren eller den person med vilken han samverkade begått?

(¹) (EGT L 145, s. 1; svensk specialutgåva, område 9, volym 1, s. 28)